

عنوان مقاله:

پارادوکس کارنپ و شک‌گرایی مرتبه دوم وجودشناختی

محل انتشار:

دوفصلنامه متافیزیک، دوره 11، شماره 27 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

محمد حسین اسفندیاری - دانشجوی دکتری فلسفه، ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران.

خلاصه مقاله:

گفتن این که "عدد اولی بزرگتر از صد وجود دارد" مستلزم این است که "اعداد وجود دارند". کارنپ، گویی، اولی را می‌پذیرد و دومی را نه. چگونه؟ و اگر او دیدگاهی پیرامون وجودشناسی، و به عبارت دقیق‌تر، در فراوجودشناسی، دارد که چونین نتایجی را پی می‌آورد، آیا نباید دیدگاه او را پارادوکس‌گونه دانست؟ نویسنده با تقسیم‌بندی وجودشناسان به سه دسته، پاسخ می‌دهد "خیر". در واقع، دو پرسش اصلی در وجودشناسی یافت می‌شود: "چه هست؟"؛ و "بر چه معیاری چیزی هست؟". وجودشناسان دسته نخست، پاسخ پرسش اول را متوقف بر پاسخ پرسش دوم می‌دانند. من آن‌ها را روش‌گرا نامیده‌ام. وجودشناسان دسته دوم، جزئی‌گرایان، پاسخ پرسش دوم را متوقف بر پاسخ پرسش اول می‌دانند. وجودشناسان دسته سوم، از اساس منکر امکان پاسخ‌گویی به هر یک از پرسش‌های یاد شده‌اند. من این دسته را شک‌گرایی مرتبه دوم وجودشناختی نامیده، آن را به کارنپ اسناد می‌دهم و نشان می‌دهم چگونه با این اسناد، دیدگاه کارنپ پارادوکس‌گونه نخواهد بود. در دیگر سو، با گنجاندن کارنپ در دسته‌ی ارجاع بی‌دردسر، در برابر دسته‌ی ارجاع دردسرساز، نشان می‌دهم که او چگونه، بی‌آن که متوجه وجود باشد، ارجاع می‌دهد.

کلمات کلیدی:

فراوجودشناسی، پارادوکس کارنپ، شک‌گرایی مرتبه دوم، تمایز درونی-بیرونی، ارجاع بی‌دردسر، ارجاع دردسرساز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1172946>

